

עפ"ת 31568/02/21 - מאיר מלכא נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 31568-02-21 מלכא נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 53114408189

בפני	כבוד השופט עמית י' צלקובניק
מערער	מאיר מלכא
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

בפני ערעור כנגד הרשעתו של המערער בעבירה של חניה במקום חניה של רכב של נכה, בניגוד לתקנה 72(א)(16) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

דוח החניה הודבק על רכבו של המערער על ידי שוטר, ביום 21.4.2017, באיזור חניה המיועד לחניית רכבי נכים, בחניון לטווח רחוק בנתב"ג, בעת שהמערער החנה את רכבו במקום למספר ימים, לרגל נסיעה לחו"ל. לא היה חולק כי הרכב אינו רכב של נכה, ואסור לפיכך בחניה במקום חניה של נכה.

השוטר שהעיד בבית משפט קמא למעלה משלוש שנים לאחר רישום הדוח, לא זכר פרטים לגבי נסיבות החניה, ואף לא ערך צילום של מקום החניה. בבית המשפט ערך שרטוט כללי של איזור החניה. העד מסר, כפי שנקבע בהכרעת הדין, כי מדובר בחניון גדול, ששטחו ומספר כלי הרכב המיועדים לחנות בו אינו ידוע לו; כמו כן, לא זכר היכן חנה רכבו של המערער. עם זאת העיד, כפי שנקבע בהכרעת הדין, כי לאיזור החניה יש כניסה אחת; כי בכניסה לאיזור החניה מוצבים שני תמרורים "האחד המורה אין כניסה והשני תמרור חניית נכים, ועל כל החניה יש סימון על הרצפה של נכים", וכי בתוך איזור החניה לא מוצבים תמרורים, לבד מהסימון על הרצפה. עוד ציין כי רכבו של המערער חנה במקום בו מסומן על הרצפה סימון של חנית נכים. השוטר נחקר לגבי קיומם של סימוני חנית נכה על הכביש בצד שמאל של איזור החניה, במקום בו טען המערער כי החנה רכבו, וציין בעניין זה כי המקום מסומן לחנית נכים "אם זכרוננו אינו מטעה אותנו" (ע' 6 להכרעת הדין).

באשר לתמרורים המוצבים בכניסה לאיזור החניה, הוצגו צילומים שערך המערער והוגשו לבית משפט קמא, ונקבע בהכרעת הדין כי "מדובר ב"תמרור 402 אין כניסה לרכב ותמרור 439 ובתוכו רשום - "לנכים בלבד רכב ללא תו נכה ייגרר ובעליו יישא בהוצאות הגרירה", וכן בשני הצדדים העליונים שבתמרור, תמרור 437 המצביע על חניה לנכה" (ע' 5).

מנגד, העיד המערער כי כלל לא נכנס לאיזור החניה מהכביש בו הוצבו התמרורים, אלא מכניסה אחרת, תוך עליה על מדרכה נמוכה, והוא החנה את רכבו מתחת לעץ, ליד מכולה עם קרטונים, באיזור ללא מסומן, ומשם עברו, הוא ורעיתו,

לאוטובוס שעמד לצאת לעבר שדה התעופה. עוד העיד כי לא הבחין כלל בתמרורים האוסרים עליו כניסה לאיזור החניה, או על חניה במקום בו חנה. רעיתו של המערער העידה אף היא כי לא הבחינה בכל סימונים של חנית נכים, במקום החניה, ואולם בית המשפט קבע כי לא ניתן להסתמך על עדותה וכי "לכל היותר מעידה על כך שכלל לא בדקו את מקום החניה בו החנו את רכבם" (עמוד 7). עוד נקבע כי דברי המערער לפיהם עלה על מדרכה לצורך החניית רכבו, מעידים על כך שנכנס לאיזור החניה **"שלא במקום המיועד לכניסה, וייתכן וזו הסיבה שלא הבחין כלל בתמרורים"** (ע' 8).

בית המשפט קמא ציין בהכרעת דינו כי המחלוקת העיקרית הינה "קיום הצבת תמרור חניית נכים 437 במקום בו חנה הנאשם". בעניין זה נקבע כי ניתן להסתמך על עדות השוטר מכוח כלל הקפאת הזכירה בעבר, לפיה המערער חנה במקום המיועד לחנית נכה, "על פי סימון על הכביש ובאיזור של נכים", וכי "בכניסה ישנם תמרורים המורים על חניית נכים בלבד וישנו תמרור אין כניסה מלבד רכב של נכה, בשני צדדיו של הכניסה לחניה באופן הנראה לעין בבירור....".

עוד הסתמך בית המשפט קמא (ע' 8 להכרעת הדין), על תעודת עובד ציבור (תע"צ) לה נלוותה תוכנית תנועה (נ/4), בה נקבע בסעיף 3, כי "בתוכנית מסומנים מקומות חניה השמורים לנכים וכן תמרור", ובסעיף 4 לתע"צ נאמר: "יובהר כי בפועל מוקצים ומסומנים בשטח מקומות חניה לנכים וכן לצד כל חניה מוצב תמרור בהתאם"; בעניין זה קובע בית המשפט כי אכן כך היה - **"גם מקומות לנכים עם סימון על פני השטח וגם תמרור בכניסה לחניה, כפי שעולה מגרסת התביעה ומגרסת הנאשם"** (עמוד 7).

בערעורו טען המערער כי ליד כל מקום חניה שהוקצה לחניית נכה היה אמור להיות מוצב תמרור 437, וכך גם על פי לשון תקנה 72(א)(16), וכי הסימון על הכביש אינו מהווה תמרור 437, וכך גם תמרורי אין כניסה, או תמרור 439 המזהיר את הנהג מכניסה לאיזור החניה. "סמלי עגלת הנכה" על תמרורי אין כניסה אינם תקינים ואינם בגודל של תמרור 437. עוד צוין כי התמרורים בכניסה הוצבו שלא כדין, ואינם מופיעים כלל בתוכנית התנועה.

ב"כ המשיבה אינו חולק על כך כי הסימון על הקרקע אינו מהווה תמרור 437, וכי תמרור 437 הוצב לפי הנטען, בכניסה לאיזור החניה. עוד נטען כי חזקה על המערער שייכנס לחנייה דרך הכניסה המוסדרת "ומצופה ממנו ללכת לכניסה המוסדרת ולראות את השלט", והמערער אינו יכול לטעון כי לא שם לב לתמרור.

לאחר בחינת הטיעונים מצאתי כי יש מקום לקבלת הערעור.

מהצילומים שהוצגו בבית משפט קמא עולה, כי בכניסה לאיזור החניה הוצבו תמרורי "אין כניסה" (402) המשולבים ב"מסר מחייב" מתחת לתמרור (439), לפיו איסור הכניסה אינו חל על רכב של נכה, וכי רכב אחר ייגרר. בתמרור ה"אין כניסה" משולבים בנוסף, שני ציורים מוקטנים של תמרור 437 (סמל של עגלת נכה) ואולם לא ניתן לקבוע נוכח גודלם ומיקומם של הציורים בתוך תמרור ה"אין כניסה", עם המסר הכתוב, כי מדובר בתמרורי 437 עצמאיים המתירים חניה לרכב של נכה, או שמא מדובר רק באילוסטרציה המדגימה את האיסור בכניסת רכב שאינו רכב של נכה כפי שעולה מהכיתוב על התמרור. יוער בעניין זה, כי על פי הוראת סעיף 5 להודעת התעבורה (קביעת לוח תמרורים), תשע"א-2010, אין "בסטיה קלה" ממידות התמרור, סימונו ואופן הצבתו כדי לגרוע מתוקפו של התמרור, ואולם נוכח אי הבהירות העולה מהסימון על פני התמרור שבפנינו לא ניתן לקבוע כי מדובר בתמרור 437 העומד "ברשות עצמו".

נוכח האמור, אין חולק, כי אכן חל איסור כניסה לאיזור החניה על רכב שאינו רכב של נכה, ואולם אין מדובר בתמרורי 437 המסמנים כשלעצמם מקום חניה לנכה, ובענייננו, מדובר באיזור חניה העשוי להכיל עשרות מקומות חניה, שהיקפו לא ידוע, והמרוחק עשרות מטרים ממקום הצבת התמרורים בכניסה. כאמור, אין גם חולק, כי בכל איזור החניה לא הוצב ולו תמרור 437 יחיד, והסימונים של עגלת הנכה על הרצפה היו בחלקם מטושטשים כפי שניתן לראות מהצילומים שהוצגו בבית משפט. עוד יש לציין כי גם בתע"צ המוזכרת לעיל, צוין, כי אין די בסימון שטחי מקומות חניה לנכים באיזור החניה, ולצד כל חניה יש להציב תמרור בהתאם, פעולה שלא בוצעה.

בכך לא סגי. גם אם הייתה מתקבלת הטענה כי המערער נכנס לחניון תוך התעלמות מהתמרורים המוצבים בכניסה לחניון, ומשכך עצם את עיניו, באופן השקול למודעות להסדרי החניה האוסרים על אפשרות להחניית רכב שאינו רכב של נכה במקום, הרי שלנוכח הקביעה בהכרעת הדין כי קיימת אפשרות כי המערער לא נכנס לאיזור החניה מהכניסה בה מוצבים התמרורים, לא ניתן להגיע בהכרח למסקנה זו. בבית משפט קמא לא הובאו ראיות של ממש מהי טיבה של אותה כניסה "צדדית", ומעדות השוטר - שאינו זוכר כלל היכן חנה המערער - לא נסתרה באופן מובהק האפשרות כי לא קיים סימון בצד השמאלי של איזור החניה, בה חנה המערער לטענתו. בנסיבות אלה נוצרה אי בהירות אם ניתן היה בידי המערער, נוכח היעדר תמרורי 437, להבחין כי הוא חונה במקום אסור, באופן המעלה ספק לגבי אפשרות הרשעה (בעניין זה ראו הנאמר ב- ר"ע 213/83 אסולין נ' מדינת ישראל [26/2/84]).

נוכח האמור, מורה אני על קבלת הערעור ועל זיכויו של המערער מהעבירה שיוחסה לו.

ככל ששולם הקנס (בסך של 2000 ₪) שהוטל על המערער בבית משפט קמא, יושב הקנס לידי המערער.

המזכירות תעביר עותק מפסק הדין לידי הצדדים.

ניתן היום, ב' אייר תשפ"א, 14 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.